

ER WAS EEN MENS...

- 1) GÉÉN SPROOKJE**
- 2) WEL EEN MISSIE**
- 3) EEN NAAM ALS BOODSCHAP**

Preek n.a.v. Johannes 1:6

**‘ER WAS EEN MENS VAN GOD GEZONDEN,
WIENS NAAM WAS JOHANNES.’**

ds. D. Burggraaf, hersteld hervormd emeritus

JANUARI 2020

Liturgie

- Lofz. v. Zacharias :2-3
- Ps. 146:2-3-4
- Ps. 45:1
- Lofz. v. Zacharias :4-5

Schriftlezing: Johannes 1:1-18

1 IN DEN BEGINNE WAS HET WOORD, EN HET WOORD WAS BIJ GOD, EN HET WOORD WAS GOD. 2 DIT WAS IN DEN BEGINNE BIJ GOD. 3 ALLE DINGEN ZIJN DOOR HETZELVE GEMAAKT, EN ZONDER HETZELVE IS GEEN DING GEMAAKT DAT GEMAAKT IS. 4 IN HETZELVE WAS HET LEVEN, EN HET LEVEN WAS HET LICHT DER MENSEN. 5 EN HET LICHT SCHIJNT IN DE DUISTERNIS, EN DE DUISTERNIS HEEFT HETZELVE NIET BEGREPEN. 6 ER WAS EEN MENS VAN GOD GEZONDEN, WIENS NAAM WAS JOHANNES. 7 DEZE KWAM TOT EEN GETUIGENIS, OM VAN HET LICHT TE GETUIGEN, OPDAT ZIJ ALLEN DOOR HEM GELOVEN ZOUDEN. 8 HIJ WAS HET LICHT NIET, MAAR WAS GEZONDEN OPDAT HIJ VAN HET LICHT GETUIGEN ZOU. 9 DIT WAS HET WAARACHTIGE LICHT, HETWELK VERLICHT EEN IEGELIJK MENS, KOMENDE IN DE WERELD. 10 HIJ WAS IN DE WERELD, EN DE WERELD IS DOOR HEM GEMAAKT; EN DE WERELD HEEFT HEM NIET GEKEND. 11 HIJ IS GEKOMEN TOT HET ZIJNE, EN DE ZIJNEN HEBBEN HEM NIET AANGENOMEN. 12 MAAR ZOVELEN

HEM AANGENOMEN HEBBEN, DIEN HEEFT HIJ MACHT GEGEVEN KINDEREN GODS TE WORDEN, NAMELIJK DIE IN ZIJN NAAM GELOVEN; 13 WELKE NIET UIT DEN BLOEDE, NOCH UIT DEN WIL DES VLESES, NOCH UIT DEN WIL DES MANS, MAAR UIT GOD GEBOREN ZIJN. 14 EN HET WOORD IS VLEES GEWORDEN, EN HEEFT ONDER ONS GEWOOND (EN WIJ HEBBEN ZIJN HEERLIJKHEID AANSCHOULD, EEN HEERLIJKHEID ALS DES ENIGGEBORENEN VAN DEN VADER), VOL VAN GENADE EN WAARHEID. 15 JOHANNES GETUIGT VAN HEM EN HEEFT GEROEPEN, ZEGGENDE: DEZE WAS HET VAN WELKEN IK ZEIDE: DIE NA MIJ KOMT, IS VÓÓR MIJ GEWORDEN, WANT HIJ WAS EER DAN IK. 16 EN UIT ZIJN VOLHEID HEBBEN WIJ ALLEN ONTVANGEN, OOK GENADE VOOR GENADE. 17 WANT DE WET IS DOOR MOZES GEGEVEN, DE GENADE EN DE WAARHEID IS DOOR JEZUS CHRISTUS GEWORDEN. 18 NIEMAND HEEFT OIT GOD GEZIEN; DE ENIGGEBOREN ZOON, DIE IN DEN SCHOOT DES VADERS IS, DIE HEEFT HEM ONS VERKLAARD.

Thema: Er was een mens...

1. Géén sprookje

De strijd tussen licht en duisternis, tussen goed en kwaad, recht en onrecht heeft al heel wat pennen en verhalenvertellers in beweging gebracht. Veel verhalen, mythes en sagen zijn er ook over ontstaan, meestal bedacht en verzonnen. Angstaanjagende verhalen soms, met heksen, spoken, monsters en wat al niet meer! Veel van die verhalen, en dan hebben we het over sprookjes, beginnen met de zin: er was eens.... Een koning, of koningin, een prins of prinses, man of vrouw, jongen of meisje, wie of wat dan ook. En dan volgt vaak een spannend of angstaanjagend (en soms traumatiserend) verzonnen verhaal met op een dieperliggende laag, een bepaalde boodschap. Sprookjes zijn beslist géén aanbeveling voor een christelijk gezin of voor een christelijke opvoeding, zo kan ik uit ervaring zeggen.

Het hoofdstuk waaruit de tekst voor preek genomen is, spreekt ook over strijd tussen goed en kwaad, tussen Licht, hét Licht, en de duisternis. Dat is maar geen verzonnen of door mensen bedacht verhaal, maar wat de Evangelist Johannes, geleid door de Heilige Geest, heeft opgetekend. Het is de werkelijkheid van de wereld na Genesis 3. Een wereld, die in het boze ligt, waar de duisternis heerst en de vorst der duisternis, de duivel, de overste van deze wereld genoemd wordt. Zo was het in den beginne niet, maar zo is het geworden door de zondeval in het paradijs.

Wat had de Heere, Die ook de Maker is van het licht, alles goed geschapen, met de mens, Adam als man en Eva als vrouw, als het kroonjuweel op de schepping. Ze waren precies zoals God hen bedoeld had. Er was geen angst, er waren geen spookverhalen of sprookjes. Het was goed, zéér goed, het was volmaakt.

Toen kwam de slang, de duivel, met zijn 'sprookje' en Eva geloofde en zij at en Adam at ook. En in plaats van de paradijselijke hemelse toestand die de duivel hen had voorgeschoteld werd het donker in het hart van Adam en Eva. Het werd donker in hun leven. Ze behoorden niet langer tot het Rijk van het Licht, maar het rijk van de duisternis. Daarom schaamden ze zich

ook voor elkaar, omdat ze naakt waren. Daarom doken ze weg in de struiken om zich te verschuilen toen de Heere God in de hof kwam.

Rechtvaardig was Zijn oordeel en de straf: de mens zal sterven en niet leven. Het was hen door de Heere eerlijk voorzegt in het 'ten dage als gij daarvan eet, zult gij de dood sterven.' (Gen. 2:17b) Maar in plaats van rechtvaardig de mens te verdelgen en te verdoemen, kregen Adam en Eva een belofte mee, al moesten ze het paradijs ook verlaten. Namelijk dat het Licht de duisternis eens zou overwinnen. Het Vrouwenzaad zou eens de kop van de slang vermorzelen.

Eeuwen gingen voorbij. Eeuwen waarin toch het Licht ook scheen in de duisternis. Bij Abel, bij Noach, bij Abram in Ur, bij Izak en Jakob. Later Mozes en Aaron, Jozua en Kaleb, de Richteren, Koningen en profeten. Het Licht, dat is het Licht van het Woord, dat is Christus, schijnt in de duisternis. En velen, ook onder het Oude Testament, zijn door dat Licht opgezocht, hebben er iets van gezien en door de Heilige Geest ook geloofd en hebben zich mogen verblijden in de belofte, dat het Licht (de Messias) eens zou komen. Niet de duisternis, niet het kwaad, het onrecht, de schande en de schaamte, schuld en zonde hebben het laatste woord, maar het komende Licht zal de overwinning behalen. Tot vertroosting van de kinderen van het Licht, maar ook tot een ontzagwekkende schrik en ten oordeel van de kinderen van de duisternis.

De tijd waarover de apostel Johannes schrijft in vers 6 is een donkere tijd. De laatste profeet, Maleachi, is alweer zo'n vierhonderd jaar geleden gestorven en sindsdien zwijgt de stem van profetie. Zeer heerlijke dingen heeft deze profeet mogen getuigen over de komende Messias, maar na hem is het stil gebleven. Natuurlijk, ze hadden het Woord, de geschriften van het de Oude Testament. Die waren, onder de bediening van de Heilige Geest, genoeg tot zaligheid. Er was de tempeldienst, die ook heen wees naar de komst van Christus, evenals de Joodse feesten. Dus helemaal donker was het niet. Ook in de donkerste tijden scheen het Licht van het Woord.

Maar de mensen, wij ook allemaal van nature, hebben de duisternis liever gehad dan het Licht; want hun (en onze werken) waren boos (vgl. Joh. 3:19).

Zo lijkt het voor het oog een hele donkere en hopeloze tijd te zijn, die de Evangelist Johannes inleidt met de woorden 'Er was een mens.'

Dat het geen sprookje is, blijkt wel uit het woordgebruik. Voor 'er was' wordt in het Grieks een werkwoord gebruikt wat met 'ontstaan, worden, geschieden of gebeuren' vertaald kan worden. Die betekenis is in het Nederlands wat verloren gegaan, maar de Apostel sluit hier heel nauw aan bij een uitdrukking die in het Hebreeuws gebruikelijk was (vgl. Richt. 13:2). De uitdrukking wijst op het optreden van iemand op een historisch moment. Het verschijnen van een bepaalde persoon op het grote wereldtoneel van de geschiedenis. Nee, geen sprookje, maar werkelijkheid. De werkelijkheid en de waarheid van Gods Woord, de Bijbel. De Heere Zelf schrijft de geschiedenis en op een zeker moment is daar daarom 'een mens.'

Niets meer, niets minder. Een mens, precies zoals ieder ander mens. Dat lijkt op het eerste gezicht, al is het geen sprookje maar werkelijkheid, weinig hoopvol. 'Het Licht schijnt in de duisternis.' En dan is er een mens. Hoe zal een mens de duisternis overwinnen? Dat is onmogelijk. Er zijn al zoveel mensen geweest. De eeuwen door kwamen en gingen ze. Opgaan, blinken en verzinken, dat is de gewone gang van een mens. Een sterfelijk mens ook. 'Dus waarom, Johannes, vestigt u hier de aandacht op een mens?'

Bijna in één adem, twee verzen later, voegt de Apostel Johannes er nog dit aan toe: 'Hij was het Licht niet.' Er was een mens, maar als hij het Licht, de beloofde Messias, niet is, waarom dan al die aandacht voor deze persoon, deze mens? Waarom richt de Apostel in Zijn Evangelie de aandacht zo op een mens? Is dat eigenlijk wel geoorloofd?

Hij was het Licht niet. Een mens zoals wij, is nooit het Licht. En al zouden we van onszelf toch allemaal graag iets anders beweren, de Bijbel is eerlijk: Wie zal een reine geven uit een onreine? Niet één. (vgl. Job 14:4)

Wij zijn het Licht niet. Als er één les is, die het doopwater ons predikt en voorhoudt dan is het deze wel. Dat wij het Licht niet zijn, maar duisternis geworden zijn vanwege de zondeval. Waarom wij in het Rijk van het Licht niet (en uit onszelf nooit) zullen kunnen komen. Hebben we dat al leren zien, inleven, geloven en gelovig beamen? Van nature leven we er maar al te graag aan voorbij en proberen we er in en met de duisternis het beste

van te maken. Met als het even kan, een naam in de grote geschiedenisboeken van de wereldgeschiedenis, of in de kleine geschiedenisboeken, misschien van onze woonplaats, onze familie, of onze kerkelijke gemeente.

Wij zijn het Licht niet. We zijn het Licht kwijtgeraakt door de zondeval. Daarom is het donker geworden in deze wereld, daarom is het zo vaak donker in ons leven, omdat de machten van de duisternis zo de overhand hebben. We hadden een licht moeten zijn en mogen zijn. Zoveel hadden we gekregen van onze goede Schepper. Maar wie Hem verlaat, kan wel denken dat het lichter is, maar de werkelijkheid ziet er donker uit. En zal in de buitenste duisternis eindigen. Ook dat is geen sprookje, maar de bittere werkelijkheid van de uitgang van een leven zonder God en Christus.

Nog is het genadetijd. Nog leven we in een werkelijkheid waarin het Licht schijnt in de duisternis van deze wereld. Hoe donker de tijden ook zijn of waren. Dat Licht schijnt. Ook in de tijd waar Johannes hier over schrijft. Een tijd vol duisternis, omdat de profetie al eeuwen zweeg, vreemde mogendheden (de Romeinen) het Beloofde Land bezetten. Wie weet hoevelen eraan twijfelden of God ooit nog Zijn beloften zou vervullen en hoeveel mensen er waren die dat niet eens meer interesseerde. Het leek er niet op, alles donker, alles duisternis? Dan is de duivel er als de kippen bij om ook de laatste band met het Licht door te snijden, je de moed te benemen om nog langer de Bijbel te lezen, het Woord van het Licht te horen, opgaan naar Gods Huis, en het gebed om Licht voortaan maar na te laten...

‘Het Licht schijnt in de duisternis.’ Er was een mens en deze mens is er allereerst (ook) een bewijs van, dat het Licht ook toen (nog) scheen. Juist toen het zo donker en het menselijk gesproken hopeloos was, verscheen deze mens op het wereldtoneel van de geschiedenis. Hij komt niet in eigen kracht, met eer, aanzien of eigen autoriteit, maar wat zegt de apostel van deze mens? Hij was: ‘was God gezondend.’ Van Hem gaat hij uit!

2. Wel een missie

Met andere woorden: deze mens was een mens als ieder ander van nature is, maar met een bijzondere opdracht, missie of zending. Gezonden door God, de Allerhoogste. Ook dat is geen sprookje, maar (heils)geschiedenis.

Het initiatief gaat dus niet uit van beneden. Zelfs niet van deze mens. Maar van de Heere Zelf. Precies zoals het in vers 5 staat: “het Licht schijnt in de duisternis.” Als teken van dit schijnen van het Licht, als bewijs en getuigenis, was daar deze mens. Een mens, door God gezonden. Een apostel, want van het woord zenden in het Grieks (apostelloo) is ons woord apostel afkomstig. En wat een apostel is, hoef ik hier wel niet uit te leggen. Dat is een iemand die er, in naam van iemand anders, met een boodschap op uitgestuurd wordt.

Hier is die iemand ,een mens.’ En zijn Zender is de Heere, de Allerhoogste God. Hijzelf zorgt, dat het Licht schijnt en deze mens is er een bewijs van geweest. Zijn geboorte was een duidelijk signaal dat het Licht nog steeds in de duisternis scheen. Deze mens is een Godsgezant, een bode van de Hemel. Want de Heere had Zijn volk en Zijn erfdeel niet verlaten of vergeten. Tot troost van Gods kinderen (toen en nu) mocht deze mens daarvan getuigen!

Wat zijn missie was? Deze mens is gekomen om van het Licht te getuigen. Zelf was hij het Licht niet, maar was gezonden ‘opdat hij van het Licht getuigen zou.’ De God van het Licht Zelf is zijn Zender en van dat Licht mag, moet en zal hij getuigenis afleggen.

Getuigen, wat is dat eigenlijk? Van het Griekse woord wat hier door de Apostel gebruikt wordt, is het Nederlandse woord ,martelaar’ afgeleid. Een martelaar is iemand, die om zijn geloofsgetuigenis, gedood, vermoord wordt.

Zo zou het ook deze mens vergaan. Zijn einde zal het martelaarschap zijn, als hij vanwege het getuigenis van het Licht, door het zwaard van de boze en duistere koning Herodes gedood zal worden. Door de Heilige Geest is deze mens een getrouwe getuige geweest van het Licht. Op Gods tijd, geschiedde Gods Woord tot hem in de woestijn (vgl. Luk. 3:2) en van toen aan is hij begonnen te getuigen in al het omliggende land van de Jordaan. Uitgegaan is hij als een gezonden boodschapper van de Hemel.

Zijn optreden herinnerde, alleen al door zijn kamelenharen mantel en zijn leren gordel, aan dat van een profeet uit lang vervlogen tijden: Elia. Elia was één van de grootste profeten uit het Oude Testament. Ook hij was door God gezonden om het volk in donkere tijden op te roepen tot bekering, om terug te keren tot de dienst aan de levende God, de God van het Licht, Die er Zijn volk niet voor over had om hen in duisternis te laten leven en sterven.

Zo heeft ook deze mens, die de Apostel Johannes in onze tekst voor het voetlicht haalt, van het Licht getuigenis gegeven. Niet de duisternis zal overwinnen, maar het Licht. God had hem gezonden om die goede boodschap, dat Evangelie te verkondigen. Te preken en te spreken over het komende Licht en de vervulling van al Gods beloften.

Hij getuigde van het komende Messiaanse heil wat de geest en de ziel van een mens verlichten kan en van velen verlichten zal. Hij getuigde voor hoog en laag, voor koningen, priesters, farizeeën, sadduceeën, voor geleerde en ongeletterde mensen, voor armen en rijken, tot soldaten, tollenaars en (openbare) zondaars toe. Hij heeft hen de komst van het Licht aangezegd en hen voorgehouden, dat ze zich bekeren zouden van hun boze werken, zondige en duistere praktijken. Ook dat hoort bij het getuigen van het Licht.

Getuigen van het Licht, dat is dus ook – in de gezindheid van Christus – de duisternis aanwijzen en ontmaskeren. Bij grof en openbaar onrecht gaat dat nog wel (zo denken wij), maar deze Godsgezant doorzag ook alle schijnvroomheid en goddeloze godsdienstigheid. Hij zag hoe donker het was bij degenen die als Schriftgeleerden toch allereerst geroepen waren om te (blijven) getuigen van het Licht. Maar ook zij, godsdienstig als ze waren, hadden de duisternis liever en hielden er een eigenwillige godsdienst op na. Een godsdienst waarin niet het Licht het voor het zeggen had, maar waaraan zij zelf met hun donkere inzichten gestalte gaven. En zo legden ze aan het volk zware lasten op en waren ze zelf niet meer dan witgepleisterde graven.

In het grote geding tussen het Licht en de duisternis, is deze Godsgezant erop uitgestuurd om als de van God gezonden woordvoerder van het Licht te getuigen. Net als alle Godsgezanten die er voor hem al geweest waren, mannen en vrouwen, die elk op eigen wijze en op hun door God gegeven plaats, van het Licht getuigden. Of het nu Elia was, Debora of het

dienstmeisje van Naäman de Syriër, allen hebben ze net als deze Godsgezant uit Johannes 1:6 getuigd van het Licht van de God Israëls. Hij verkondigde geen sprookjes en geen fabels, maar predikte objectieve feiten. Dat men het niet wilde horen of geloven is wat anders, maar niemand die hem ooit gehoord had, zou voor Gods Rechterstoel kunnen zeggen, nooit van het Licht gehoord te hebben. Wat is de prediking en het getuigen van het Licht daarom ook een gewichtige en verantwoordelijke zaak! Welk een oordeel haalt een prediker op zich (en ook over zijn hoorders) als hij de Kandelaar onder een korenmaat zet. Dat het Licht schijnt in de duisternis, dat moest deze mens verkondigen. Het moet en het mag nog steeds verkondigd worden. Ligt daar ook niet een opdracht voor ons? Wat is onze missie, doel en opdracht in dit leven?

Eenvoudig gezegd was het doel van Adam en Eva in het paradijs het leven tot eer van de God van het Licht, hun Schepper, Formeerder en Onderhouder. Dit deden ze door zich in Hem en Zijn heerlijke werken te verlustigen. De liefde tot Hem en elkaar (en ook een gezonde zorgzame liefde voor zichzelf) vulde hun gehele hart en leven. Totdat... totdat ze ongehoorzaam werden aan hun opdracht en Gods gebod overtraden en de duisternis liever hadden dan het licht. Toch is dat vanuit de schepping (en het recht van God) gezien nog steeds onze opdracht. Wij zijn maar niet zomaar op de aarde. Niet voor onszelf, voor elkaar, maar in de eerste plaats voor onze Schepper. Hij heeft ons bestaan gewild, waarom het prilste leven in de moederschoot (tot en met de hoge ouderdom) ook bescherming verdient. En het doel, de opdracht en de missie van ons leven is liefhebben: Hem in de eerste plaats en onze naaste als onszelf.

Dat daar weinig van terecht komt laat de werkelijkheid wel zien. Een gebroken werkelijk. Vol haat, afgunst en nijd. Vol zonde, strijd, oorlog, ruzie, ellenbogenwerk en eigenliefde. De mens heeft zijn Goddelijke roeping en opdracht verzaakt, verbeurd en verzondigd. Het is donker geworden in stad mensenziel en ver daarbuiten.

Maar zie hier de liefde van God, dat Hij toen deze mens en ook vandaag de dag nog mensen roept en uitzendt om van het Licht te getuigen. De ambten zijn er een bewijs van, dat het Licht ook in de 21^e eeuw nog in de duisternis schijnt. Zelfs als ambtsdragers door hun duistere voorbeeld, door zonden of

tekorten, ontrouw zijn aan Zijn roeping. De duivel doet er alles aan en heeft ook binnen de kerk en onder ambtsdragers zijn getrouwen, die – met de ‘beste’ bedoelingen – niet van het Licht getuigen, maar met hun boze werken en methoden een schaduw over Gods Kerk leggen.

Wij zien, ambtsbroeders, ouderlingen en diakenen, maar aan wat voor ogen is, maar de Heere ziet het hart aan. En als dit op ons van toepassing is, zegt de man uit Joh. 1 die van het Licht getuigt, dat wij ons bekeren moeten van onze boze werken en duistere praktijken. Als je soms hoort en ziet wat er onder een dekmantel van (schijn)vroomheid schuilgaat, ook binnen onze kerk, wie zou dan niet vrezen? Zou dan uiteindelijk toch de duisternis overwinnen en het laatste woord hebben. Recht hebben en recht krijgen zijn soms heel verschillende zaken... Ook binnen kerken struikelt het soms op de straten.

Wie eronder gebukt gaat bij zichzelf of door anderen, mag tot troost worden aangezegd, dat het Licht nog steeds schijnt. En hoewel het rijk van de duisternis tekeer gaat als een briesende en brullende leeuw, het Licht zal overwinnen. Daar zorgt de Heere Zelf voor. Niet het kwade, maar het goede, niet het onrecht, maar het recht zal zegevieren, want het Licht heeft overwonnen, de dood en de hel, de duivel en zijn ganse duistere rijk.

Hoe dan? Door de onmogelijkheid heen, want: “God is genadig.” Hij gedenkt aan Zijn verbond. Zijn woorden en beloften gaan daadwerkelijk in vervulling. Daarvan heeft deze mens zijn leven lang getuigt, niet alleen met zijn scherpe, vermanende en vertroostende woorden, maar ook met zijn roepnaam: Johannes. Dat is: God is genadig.

Zingen: Ps. 45:1

*Mijn hart, vervuld met heilbespiegelingen,
Zal 't schoonste lied van enen Koning zingen;
Terwijl de Geest mijn gladde tonge drijft,
Is z' als de pen van een, die vaardig schrijft.
Beminlijk Vorst, Uw schoonheid, hoog te loven,
Gaat al het schoon der mensen ver te boven;
Genâ is op Uw lippen uitgestort,
Dies G' eeuwiglijk van God gezegend wordt.*

3. Een naam als Boodschap.

‘Johannes is zijn naam.’ Dat had zijn vader Zacharias opgeschreven toen de kleine een naam moest krijgen. Het lag niet voor de hand hem zo te noemen. Die er bij zijn besnijdenis bij waren (Luk. 1:59), noemden hem aanvankelijk Zacharias, zoals zijn vader. Maar dat was niet bedoeling! Dit kind, een Godsgeschenk voor de oude Zacharias en Elisabeth, zou Johannes heten. Dat was immers de naam, die de Heere Zelf voor dit kind bestemd had.

Johannes betekent: de Heere is genadig. Is dat geen mooie, heerlijke naam? God in de Hemel, de God van Licht, Die een ontoegankelijk licht bewoond, de Eeuwige, de Verhevene, de Rechtvaardige is genadig.

Genade betekent in de context van Johannes 1 (vgl. Kanttek. bij :17) ‘de verlossing van de vloek der wet en de aanneming tot kinderen.’ En dat voor zondaren, voor goddeloze albedervers. Voor schuldige mensen, die in het licht van Gods heilige Wet niet anders dan de dood verdienen, is er nog genade. Niet omdat zij, niet omdat Johannes, maar omdat God genadig is. Van eeuwigheid is het Zijn wil en welbehagen om genadig te zijn. Genade voor verloren, doch verkoren zondaren. Een eeuwig wonder!

Dat heeft deze Johannes (de Doper) niet alleen mogen getuigen als heraut en als voorloper van de Messias, maar hij heeft Hem ook letterlijk mogen aanwijzen en bekendmaken aan het volk. Deze Johannes, door God van eeuwigheid uitverkoren, om de gezant en de aanwijzer van Zijn Zoon Jezus te zijn.

Valt het ondertussen op hoe de Evangelist, die zelf ook Johannes heette, helemaal op de achtergrond verdwijnt als hij over Johannes de Doper schrijft? Hij noemt zijn eigen naam niet een keer in dit Evangelie en als hij spreekt over Johannes de Doper, dan laat hij het ‘de Doper’ achterwege. Genade heeft deze grote apostel der liefde klein gemaakt. Zo klein, dat als hij over een andere Johannes schrijft, hij het niet eens nodig acht om ‘de Doper’ erachter te voegen.

Een kenmerk van genade en van het werkelijk gezond zijn, is het niet méér te willen zijn dan een richtingaanwijzer naar de Heere Jezus. Ambtsbroeders, wat leven we dan toch vaak ver onder deze maat... Maar God is genadig, dus ook de zonde van hoogmoed en zelf-bedoelen in de

ambtelijke dienst mag beleden en kan vergeven worden. Wat is ook daar bekering voor nodig!

Hij, Johannes, was het Licht niet, maar was gezonden opdat hij van het Licht getuigen zou. Méér en nog heerlijker dan alle profeten voor hem, heeft hij dat mogen doen. In een donkere tijd, onder moeilijke omstandigheden voor het Joodse volk, in een wereld die in duisternis gehuld was, heeft Johannes Hem aan mogen wijzen, om Wiens wil God genadig is.

Verderop in het hoofdstuk (:29) komt het tot de climax van de bediening, de missie en de zending van deze Johannes. 't Was op een andere dag, dat hij Jezus tot zich zag komen. Opnieuw ging het initiatief van het Licht uit. Toen was het Gods tijd en Johannes zal het door de Heilige Geest geweten hebben. Hij zei, ziende en wijzende op de Heere Jezus: 'Zie, het Lam van God, Dat de zonde der wereld wegneemt.'

Niet deze mens, Johannes, was het Licht, maar de Mens Jezus Christus, de Zoon van God. Hij is het Licht der wereld. Omdat Hij de straf gedragen heeft aan het kruis en de gehoorzaamheid aan de Wet gedurende Zijn ganse leven, daarom is God genadig. Genade voor zondaren, zelfs voor de grootste van de zondaren.

Het Lam is gekomen. Plaatsvervangend zal Gods Lam de straf gaan dragen voor al Gods kinderen. Uit alle tijden, van alle plaatsen, overal op aarde waar de Heere de Zijnen had, heeft en hebben zal. Het Lam heeft hun vloek op Zich genomen, al hun schuld en zonde. Hij heeft hun eeuwige straf gedragen, hun ongehoorzaamheid en onvolkomenheid volmaakt verzoend en volbracht. God is genadig. Hij neemt mensen, die van nature kinderen van de duisternis zijn, aan als kinderen van het Licht.

Ja, maar zij konden in het Rijk van God toch niet komen? Daar wees toch ook het doopwater van Johannes heen? Zeker, maar het doopwater verkondigde ook de nieuwe (geestelijke) geboorte en het leven dat uit God is. Is dat al praktisch geworden in ons leven?

God is genadig. Om die genade en die genadige vrijspraak aan zondaren weg te schenken, heeft de Heere Zijn Zoon overgegeven, opdat een ieder die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe. Zo lief heeft God de wereld gehad! Johannes de Doper en Johannes de apostel

hebben van Hem en Zijn genade getuigt. En toen zij moesten zwijgen, de een door het zwaard van Herodes en de ander vermoedelijk op hoge leeftijd, toen waren er weer andere getuigen, door God gezonden, om van dat Licht te getuigen.

De beide Johannessen werden als trouwe gezanten van God thuisgehaald. Nee, het was niet hun trouw, die hen dat land deed erven. Ook zij kwamen alléén door genade aan in de Hemelse gewesten op kosten van het Lam van God, hun Heere en hun Heiland.

God is genadig. Het Licht schijnt in de duisternis. Ook in de 21e eeuw is dat nog het geval. Er zijn nog wegwijzers met een missie om van het Licht te getuigen. Sommigen als ambtsdragers in de christelijke gemeente, anderen op school, op de werkvloer, in het gezin of de familie. Mensen die getuigen van het Licht en zelf het Licht niet zijn, maar heenwijzen naar Hem.

Dat is ook de hoge roeping van de christelijke gemeente in een wereld die in het boze en in de duisternis ligt. In een kerk of in kerken waar het soms ook donker is. De hoge roeping, dat God degenen die gedoopt zijn, uitzendt in de wereld om getuigen te zijn van het Licht, van het Lam van God.

Velen kwamen tot geloof door de prediking van Johannes de Doper. Ze zochten hun heil niet langer meer in een ondergaande wereld, maar werden getrokken – door de Heilige Geest – uit de duisternis tot het wonderbaar en heerlijk schijnend Licht van het Woord, het vleesgeworden Woord, Jezus Christus.

De boodschap, de roeping en de naam van Johannes de Doper bepalen ons er als het goed is bij, dat ook wij een roeping hebben in deze wereld. Als we gedoopt zijn en als belijdende lidmaten zelfs dubbel. Nee, we hoeven niet allemaal predikant, ouderling of diaken te worden. Het kan ook op de orgelbank, achter het fornuis, op kantoor, op school, in de fabriek, met handicaps, beperkingen, werkeloos, arbeidsongeschikt of waar en hoe dan ook. De Heere heeft er recht op en Hij is zo waard! En wat is het nodig in een wereld vol duisternis om van dat wáre Licht te getuigen.

‘Dominee, dat moet je kunnen, daar moet je roeping voor hebben.’ Ik begrijp dat wel, als wij er ons zo schijnvroom proberen vanaf te maken. In

de oude kerk (en na de Reformatie nog eeuwenlang in de kerk van Rome) zei de voorganger tegen het einde van dienst: 'Ite missa est.' Dat betekent zoveel als: 'Gaat heen, gij zijt gezonden.' Iets ervan klinkt ook bij ons in de eredienst nog door, als voor de zegen gezegd wordt: 'Gaat heen in vrede.' Zo wordt ook de Hersteld Hervormde Gemeente straks weggezonden. De wereld in. Het donker in. Om Zijn getuige te zijn. In eigen kracht onmogelijk, maar gelukkig niet zonder Zijn Zegen!

De kracht ligt niet in de getuigen, evenmin in de kracht van hun getuigenis, maar de kracht ligt in het Licht, Dat in de duisternis schijnt en Zich door geen duisternis of duistere macht ooit zal laten overwinnen. Zo gloort er voor Gods Kerk en voor Zijn kinderen Licht aan de horizon. Het Licht van het Lam.

Is Hij ook ons Licht al geworden? En wij Zijn getuigen? Of dolen we nog steeds in het donker en zijn we wegwijzers van en naar het donker? Nóg is het genadetijd, nóg schijnt Gods Licht in de duisternis, nóg werkt de Heere in donkere harten. Zondige mensen worden door Woord en Geest, naar het welbehagen van de Vader, getrokken uit de duisternis en gebracht tot Zijn wonderbaar en heerlijk schijnend Licht. Zie, het Licht, het Lam van God, Dat de zonde der wereld wegneemt!

Amen.

Collecte / vrijwillige bijdrage

Aangezien ds. D. Burggraaf op 28-jarige leeftijd het emeritaat verleend moest worden en de arbeidsongeschiktheidsvoorziening van de HHK helaas niet voorziet in behoud van koopkracht, is hij hiervoor op giften aangewezen. Wie daaraan vrijwillig een bijdrage wil leveren, wordt geheel vrijblijvend gewezen op het Fonds Hominee. Dit kan (anoniem) via bankrekening

IBAN: NL18 MOYO 0804 8231 54

ten name van ds. D. Burggraaf.

Voor meer informatie zie: www.hominee.nl/fonds-hominee

Contact: admin@hominee.nl